

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci žalobkyně **Městské části Praha Troja**, se sídlem Trojská 230, Praha 7 – Troja, zastoupené Mgr. Jiřím Nezhybou, advokátem, se sídlem Údolní 33, Brno, proti žalovanému **Magistrátu hl. m. Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti 1) Městské části Praha 8, se sídlem Zenklova 1, Praha 8 a 2) Občanského sdružení TROJA TROJOU, se sídlem Povltavská 20, Praha 7, jako osob zúčastněných na řízení, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2014, č. j. MHMP 1429160/2014,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Rekapitulace předchozího řízení a obsah spisu

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 7, odboru výstavby a územního rozhodování (dále jen „stavební úřad“) ze dne 27. 1. 2014, č. j. MČ P7 2740/2014/OVT/Lub, o umístění stavby „Administrativně technická budova Zdravotnické záchranné služby hl. m. Prahy“ (dále také jen „umísťovaná stavba“). Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.

Rozhodnutím ze dne 27. 1. 2014, č. j. MČ P7 2740/2014/OVT/Lub, stavební úřad rozhodl o umístění stavby nazvané „Administrativně technická budova Zdravotnické záchranné služby hl. m. Prahy“ na pozemcích v katastrálním území Troja a Libeň. Pozemky se nacházejí na hranici mezi Libní a Trojou, na pravém břehu Vltavy. Ze severu jsou ohraničeny ulicí Povltavská, z jihu pražským okruhem a výjezdem z tunelu Blanka, ze západu ulicí Pod Lisem

s tramvajovou tratí vjíždějící na nový Trojský most a z východu pozemkem, na kterém se nachází betonárna. Pozemky jsou na tzv. Holešovickém ostrově, což dříve býval ostrov mezi rameny Vltavy. Ostrov zanikl kolem roku 1900 přehrazením severního ramene vedoucího na sever od ulice Povltavská.

V odůvodnění svého rozhodnutí stavební úřad mimo jiné uvedl následující. Skutečnost, že stavba se má nacházet v záplavovém území nepovažoval za překážku a odkázal na kladná stanoviska všech orgánů, které se k této otázce vyjadřovaly. Konkrétně šlo o stanoviska odboru krizového řízení magistrátu, odboru krizového řízení Úřadu městské části Praha 7, vodoprávního úřadu a odboru dopravy magistrátu. Odbor krizového řízení úřadu Městské části Praha 7 poznamenal, že v době povodní je možné omezení v dopravě pod mostem Barikádníků.

Co se týká žalobkyní namítané nevhodnosti umístění krytu civilní ochrany, který dle ní má být součástí stavby, tak bylo doplněno závazné stanovisko orgánu na úseku ochrany obyvatelstva. Podle něj navržené řešení ochrany obyvatelstva odpovídá předloženému stupni projektové dokumentace a jeho další parametry budou řešeny v návaznosti na povodňový plán stavby.

Stavební úřad dále poukázal na kladné stanovisko odboru životního prostředí magistrátu, kterým byl udělen souhlas se zásahem do „hypotetické“ údolní nivy Vltavy, která nemůže být ohrožena, neboť se tam biologické prvky charakteristické pro nivu nenachází. Poukázal také na stavbu městského okruhu a protipovodňová opatření, které v daném území znemožňují hlavní funkci nivy spočívající v možnosti rozlivu vody. Tato změna je nevratná, neboť protipovodňová opatření chrání v daném území městský okruh a tunel Blanka. Navrhovaná stavba tak pouze využívá nových podmínek v území. Funkce rekreační je v daném území také značně omezena z důvodu silné dopravy na novém Trojském mostě, pražském okruhu a mostu Barikádníků.

Žalovaný napadeným rozhodnutím prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. K námitce týkající se objektu civilní ochrany žalovaný uvedl, že navrhovaná stavba není objekt civilní ochrany. Plánuje se pouze možnost podzemní podlaží použít jako improvizovaný úkryt v případě vyhlášení mimořádné situace. Podle žalovaného příslušné orgány záchranného systému souhlasily s umístěním stavby v dané lokalitě, která je v případě povodní chráněna také mobilními ochrannými opatřeními. Zde žalovaný odkázal na kladné stanovisko Ministerstva vnitra, generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru.

Stanovisko Ministerstva vnitra, generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru ze dne 23. 6. 2014 potvrdilo předchozí závazné stanovisko Odboru bezpečnosti a krizového řízení Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 31. 10. 2013. Podle generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru se v lokalitě žádná stavba civilní ochrany nenachází a ani se zde žádná výstavba neplánuje.

K námitce žalobkyně týkající se zásahu do významného krajinného prvku údolní nivy si žalovaný vyžádal stanovisko Ministerstva životního prostředí a s odkazem na něj měl za to, že námitka je neopodstatněná.

Stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 23. 6. 2014 potvrdilo předchozí závazné stanovisko odboru životního prostředí magistrátu. Podle ministerstva obecným cílem hodnocení je, zda realizací konkrétního záměru budou ohroženy zákonem deklarované

hodnoty údolní nivy v daném, záměrem ovlivněném prostoru. Ministerstvo souhlasí, že umístěním budovy nebude ohrožena či oslabena údolní niva ve svých ekologicko-stabilizačních funkcích. Magistrát v předchozím stanovisku sice použil výklad pojmu údolní niva z roku 1993, to však nezakládá nezákonnost závazného stanoviska. Tento výklad pojmu sloužil pouze k tomu, zda se o nivu jedná. Ke stejnému závěru by došel i podle výkladu pojmu z roku 2007.

Podle Ministerstva životního prostředí s ohledem na charakter lokality nebude umístěním budovy ohrožena či oslabena údolní niva, neboť lokalita již svůj přírodní charakter nemá a předmětné pozemky jsou opatřeny převážně zpevněným povrchem, popřípadě městskou zelení ovlivněnou silniční dopravou. Stavba je tedy navržena na pozemky, které jsou silně ovlivněny a pozměněny antropogenní činností. Retenční funkce nivy je v dané lokalitě znemožněna protipovodňovými opatřeními. Vodní tok je od dané lokality oddělen.

Podle ministerstva by bylo také nereálné vrátit lokalitě přírodě blízkou hodnotu. S ohledem na stavby a nově stavěnou silnici, vodní tok již tuto lokalitu ovlivňovat nebude. Případná rekultivace by také vzhledem k rušivým vlivům z okolních pozemků měla pouze krátkodobý účinek. Významné je, že stávající hodnoty předmětné části krajiny jsou utvářené zástavbou a silně frekventovanými silničními komunikacemi. Nejde o ojedinělou stavbu ani o stavbu v nedotčeném území.

K námitce ohledně umístění stavby v záplavovém území žalovaný uvedl, že příslušné orgány záchranného systému s umístěním souhlasily. Daná lokalita je chráněna také mobilními ochrannými opatřeními a bude dostatečně přístupná i v době povodní. Žalovaný také odmítl srovnání se škodami v případě povodní v pražské ZOO, neboť ZOO je vzdálená 1,5 km a je bez povodňové ochrany.

Ze závazného stanoviska odboru památkové péče Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 1. 3. 2011 soud zjistil, že tento orgán vydal k umístění budovy z hlediska zájmů státní památkové péče kladné stanovisko bez podmínek.

II. Argumentace účastníků

Žalobkyně v žalobě své námitky proti rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí stavebního úřadu strukturovala do tří okruhů. Namítá, že stavbou dojde k zásahu do údolní nivy, že nebyly vyvráceny její výtky na úseku ochrany obyvatelstva a nakonec namítá nevhodnost umístění budovy v záplavové oblasti. Namítá, že v těchto bodech je vedle nezákonnosti napadené rozhodnutí i nepřezkoumatelné.

Žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta, neboť ve svém postupu, ani ve svém rozhodnutí nespátkoval žádnou nezákonnost.

Osoby zúčastněné na řízení se k žalobě nevyjádřily.

III. Hodnocení soudu

Městský soud v souladu s § 51 soudního řádu správního ve věci rozhodl bez jednání. Účastníci byli poučeni o možnosti takového postupu a vyzváni, aby ve lhůtě dvou týdnů případně vyjádřili svůj nesouhlas s projednáním věci bez jednání, což však neučinili. Městský soud zároveň neprováděl dokazování a ve věci rozhodl pouze na základě správním orgánem předloženého správního spisu.

Městský soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního) a dospěl k následujícím závěrům.

Úvodem k námitkám týkajícím se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, soud obecně poznamenává, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013 č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28).

1. K námitkám ohledně zásahu do údolní nivy

Podle soudu se správní orgány námitkami ohledně zásahu stavby do údolní nivy zabývaly. Ve svých rozhodnutích přitom jasně a srozumitelně, s odkazem na závazná stanoviska dotčených orgánů ochrany přírody, vysvětlily, proč skutečnost, že plánovaná stavba se nachází v údolní nivě, nepovažuje za překážku. Stavební úřad i žalovaný především poukázaly na to, že dané území nemůže plnit retenční funkci nivy z důvodu protipovodňových opáření a lokalita není vhodná ani pro rekreaci. Stavební úřad se tedy věnoval i jiným funkcím nivy, na které poukazuje žalobkyně, než její funkcí protipovodňovou. Z jejich odůvodnění je zřejmé, proč nevyhověly námitkám žalobkyně v této oblasti. Napadené rozhodnutí tedy není v této části nepřezkoumatelné ve výše uvedeném smyslu. Soud se tedy nyní bude věnovat jednotlivým námitkám žalobkyně v této oblasti.

Podle § 3 odst. 1 písm. b) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, je údolní niva významným krajinným prvkem.

Podle sdělení Ministerstva životního prostředí odboru ekologie krajiny a lesa a odboru legislativního k výkladu pojmu „údolní niva“, č. 16/2007 Věst. MŽP, údolní niva je rovinné údolní dno aktivované při povodňovém stavu vodního toku; tvoří ji šterkovité, písčité, hlinité nebo jílovité naplaveniny, jejichž úložné poměry často vykazují nepravidelnosti způsobené větvením toku, vznikem ostrovů, meandrů, náplavových kuželů a delt, sutí, svahových sesuvů apod.

Ve svém závazném stanovisku Ministerstvo životního prostředí uvedlo, že původní stanovisko magistrátu sice chybně vycházelo z definice údolní nivy z roku 1993, avšak to nic nemění na tom, že magistrát správně vyhodnotil, že se o údolní nivu jedná. Ke stejnému závěru lze přitom dojít i za použití výkladu pojmu z roku 2007.

Městský soud s tímto hodnocením souhlasí a není k němu co dodat. Pokud došlo k nějakému pochybení ze strany správního orgánu, který závazné stanovisko vydal v řízení v prvním stupni, tak toto bylo jednak napraveno v odvolacím řízení a jednak nemělo vliv na závěr stanoviska.

Ministerstvo životního prostředí se ve svém stanovisku vypořádalo i s námitkami ohledně revitalizace a obnovy nivní krajiny. Městský soud k tomu dodává, že podstatné v dané věci je, že dané území v současné době jako údolní niva již dlouhodobě neslouží. A to ani z hlediska své funkce jako retence vody při povodních, ani funkce rekreační. Stavba se umísťuje na pozemcích, které jsou z převážné části zpevněnými plochami. Stavba se má nacházet v těsné blízkosti vyústění tunelu Blanka, městského okruhu, frekventovaného Trojského mostu a frekventované ulice Povltavská. Nová stavba na těchto pozemcích tedy nijak využítí daného území negativně neovlivní. Městský soud souhlasí se stanoviskem Ministerstva životního prostředí, které poukázalo na to, že stávající hodnoty předmětné části krajiny jsou utvářené zástavbou a silně frekventovanými silničními komunikacemi.

Lze dodat, že předmětná lokalita žádnou rekreační funkci neplnila ani předtím, než bylo započato se stavbou prodloužení metra C, Trojského mostu a tunelu Blanka. Koncepce pražských břehů vydaná Institutem plánování a rozvoje hl. m. Prahy v roce 2014, na kterou poukazuje žalobkyně, na s. 125 upozorňuje, že na Holešovickém ostrově docházelo ke zhoršování stavu území již desetiletí. Často na něm našla místo skladiště a staveniště a z ostrova se postupně stal „brownfield“.

Takový brownfield se právě nacházel i v místě, kde se má umísťovat stavba. Tato skutečnost vyplývá i z leteckého snímku dodaného žalobkyní, který byl přílohou vyjádření žalobkyně ve správním řízení. Podle tohoto snímku, který je podle žalobkyně z doby před stavbou městského okruhu, je na daných pozemcích, kde se umísťuje stavba, převážně blíže nespecifikovaný průmyslový areál s částečně zpevněným povrchem.

Co se týče námítky, že dané území by bylo možno revitalizovat, tak k tomu městský soud poznamenává, že to je v zásadě námitka proti platnému územnímu plánu. V územním řízení je možno posuzovat vliv stavby na významný krajinný prvek v dané situaci a za stavu, který na daném území s krajinným prvkem momentálně panuje. Nelze posuzovat vliv nové stavby na hypotetickou situaci, jak by krajina mohla vypadat, kdyby se revitalizovala. Pokud podle stávajícího územního plánu není záměrem dané území revitalizovat a přeměnit na přírodní údolní nivu, tak tento záměr nelze prosazovat v konkrétním územním řízení. Městský soud nevidí možnost, jak tento závěr by mohl být zpochybněn poukazem žalobkyně na výklad pojmu údolní niva z roku 2007 citovaný výše. Jde stále pouze o definici toho, co je údolní niva a tato definice nemá žádný vliv na otázku, zda všechna území, která kdysi byla údolními nivami, respektive plnila jejich funkci, se musí revitalizovat, aby zase tyto funkce plnily.

Městský soud dále dodává, že stavba nijak nezhorší žalobkyní namítané rozšíření a sjednocení celoměstsky významného území Trojské kotliny. Trojská kotlina je rozdělena novým Trojským mostem a navazující tramvajovou tratí a silnicí na klidnější západní část a východní část. Východní část, kde se má nacházet umísťovaná stavba, je charakterizována právě silným silničním provozem - městský okruh, tunel Blanka, silnice Povltavská, až po most Barikádníků. Umísťovaná stavba tedy na charakteru tohoto území nic nezmění. Žalobkyní namítané sjednocení Trojské kotliny je obtížně představitelné i bez ní.

K samotné Koncepci pražských břehů z roku 2014 městský soud uvádí, že nejde o závazný podklad pro územní řízení. Navíc ani zde městský soud nevidí zřejmý rozpor s umísťovanou stavbou. Pro dané území koncepce navrhuje realizovat cestu na severní hraně nivy na úpatí Černé skály. Tomu však umísťovaná stavba nijak nebrání. Koncepce ani nepočítá s revitalizací nivy v této oblasti. Naopak okolí Trojského mostu a výjezdu z tunelu navrhuje transformovat na parkoviště (s. 126). Rekreační plochy jako sportoviště, sady a zahrady

koncepte navrhuje pouze v západní části Trojské kotliny na západ od Trojského mostu (okolí dnešních softballových hřišť).

Městský soud se dále nedomnívá, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro rozpor se zásadami územního rozvoje hl. m. Prahy (dále jen „ZUR“). Bod 4.2.1 ZUR se týká oblasti Draháň-Troja-Bubeneč a podle písm. b) podmínek pro následné rozhodování o změnách v území je třeba respektovat krátkodobé rekreace obyvatel jako prioritní. Rozpor s tímto ustanovením ZUR byl již uplatněn při projednávání změny v územním plánu, který se týkal právě možnosti výstavby umístované stavby a byl řádně vypořádán (Opatření obecné povahy č. 31/2012). Podle žalovaného bylo rozhodnuto, že zde rozpor není, neboť daná změna je mimo podrobnost ZUR a rekreačně-společenský potenciál celé oblasti Draháň-Troja-Bubeneč nebude narušen touto dílčí změnou územního plánu. Městský soud poukazuje na to, že podle § 89 odst. 2 stavebního zákona se k námitkám k věcem, o kterých bylo rozhodnuto při vydání územního plánu, v územním řízení nepřihlíží. Námitka tedy opět směřuje proti územnímu plánu a nebyla tedy v územním řízení zohledněna.

Městský soud neshledal rozpor s bodem 6.2.3.1 ZUR. V tomto bodě se mimo jiné stanoví povinnost pro územně plánovací dokumentaci optimalizovat podmínky pro průchod velkých vod. Tato povinnost je však spojena s výstavbou protipovodňových opatření, se kterými se v tomto bodě ZUR také počítá. Touto otázkou se správní orgány zabývaly (viz níže). Protipovodňová opatření jsou v dané lokalitě dokončena a daná lokalita je chráněna. Nijak se jí tedy nedotýká otázka průchodu velkých vod, neboť dané území by ani za velké vody zaplaveno být nemělo.

Nakonec žalobkyně namítá rozpor s bodem 8.2.1 písm. g) ZUR, podle kterého je třeba neumísťovat výškové nebo půdorysně rozsáhlé stavby ani v místech mimo chráněná území, kde mohou narušit historické panorama nebo půdorysnou osnovu města např. v údolních polohách podél Vltavy, na pohledově exponovaných svazích a okrajových hranách náhorních plošin. V řízení se k umístění budovy vyjádřil orgán památkové péče a vydal své kladné stanovisko. Navíc se soud domnívá, že umístovaná stavba o pěti nadzemních podlažích na pravém břehu Vltavy u výjezdu z tunelu Blanka na hranicích Libně a Troje, tedy nikoliv v blízkosti historického centra, historické panorama města negativně neohrozí.

Závěrem k tomuto bodu městský soud poznamenává, že umístovaná stavba je veřejně prospěšnou stavbou. Stavba má být umístěna nikoliv v oblasti, která je v současné době ekologicky, esteticky nebo rekreačně hodnotnou částí krajiny. Jde o tzv. brownfield v blízkosti velmi rušných komunikací. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal, že by stavbou došlo k narušení daného území, jak z pohledu ochrany přírody, tak z pohledu rekreačního.

2. K námitkám ohledně umístění budovy v záplavové oblasti

Žalobkyně namítá, že správní orgány nevyvrátily její námitky, že stavba je nevhodně umístována do záplavové oblasti.

Stavební úřad se touto námitkou nicméně zabýval. Pro její posouzení si obstaral stanoviska několika relevantních orgánů. Všechna stanoviska byla kladná. Pouze odbor krizového řízení Úřadu městské části Praha 7 ke kladnému stanovisku dodal, že v době povodní je možné omezení v dopravě pod mostem Barikádníků. Touto námitkou se zabýval i žalovaný. Přesto byl názoru, že dostupnost budovy i v případě povodní bude dobrá a uvedl, že příslušné orgány

záchranného systému s umístěním stavby v dané lokalitě souhlasily. Ta je v případě povodní chráněna také mobilními ochrannými opatřeními. Městský soud tedy v tomto ohledu nepovažuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

K samotné námitce nevhodnosti městský soud uvádí, že je na příslušných správních orgánech v oblasti krizového řízení a na investorovi, respektive žadateli o územní rozhodnutí, aby vyhodnotili vhodnost umístění budovy v záplavové oblasti. Dotčené orgány se k územnímu řízení vyjadřovaly a s umístěním stavby souhlasily. Soud jejich rozhodnutí nepovažuje za iracionální. Správní orgány upozornily na to, že daná lokalita je chráněna protipovodňovými opatřeními a maximálně hrozí, že v případě povodní bude omezen podjezd pod mostem Barikádníků. To však nijak neomezí dostupnost budovy po Trojském mostě, ulici Trojská, mostě Barikádníku směrem do centra a tunelem Blanka. Rovněž lze souhlasit se žalovaným, že nelze srovnávat tuto lokalitu, která je chráněna konkrétními protipovodňovými opatřeními s pražskou ZOO vzdálenou cca 1,5 km po proudu Vltavy, kde jsou protipovodňová opatření zcela odlišná. Nejde tedy o srovnatelnou či dokonce stejnou lokalitu, jak tvrdí žalobkyně.

Soud také nepřisvědčuje námitce žalobkyně, že prvoinstanční rozhodnutí je v rozporu se zásadou materiální pravdy podle § 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jak bylo již uvedeno výše, správní orgán si pro rozhodnutí ohledně této námitky opatřil několik stanovisek dotčených orgánů, která všechna byla pozitivní. Podle soudu tedy požadavku § 3 správního řádu dostál.

3. K námitkám ohledně stanovisek orgánů na úseku ochrany obyvatelstva

Žalobkyně také namítá, že závazná stanoviska se nevyjádřila k umístěvané stavbě, která má být objektem civilní ochrany.

Podle závazného stanoviska odboru bezpečnosti a krizového řízení Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 31. 10. 2013 v dané oblasti nejsou žádné evidované stavby civilní ochrany a navržené řešení ochrany obyvatelstva odpovídá předloženému stupni dokumentace. Závazné stanovisko Ministerstva vnitra, generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru v odvolacím řízení toto stanovisko potvrdilo s tím, že v lokalitě se žádná stavba civilní ochrany nenachází a ani se zde žádná výstavba neplánuje. Na základě těchto stanovisek žalovaný v napadeném rozhodnutí dovedl, že navrhovaná stavba není objekt civilní ochrany. Plánuje se pouze možnost podzemní podlaží použít jako improvizovaný úkryt v případě vyhlášení mimořádné situace.

Podle názorů soudu tak tato stanoviska i žalovaný na námitky žalobkyně adekvátně odpověděly. Jednoznačně z nich vyplývá, že umístěvaná stavba není považována za objekt civilní ochrany. To je zřejmé i ze stanoviska Ministerstva vnitra, generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru, které se vyjádřilo, že v daném místě se žádný objekt civilní ochrany nenachází a ani se neplánuje.

Žalobkyně v odvolání ani ve správní žalobě nijak nerozvádí, na čem zakládá svůj názor, že umístěvaná stavba je objektem civilní ochrany. Správním orgánům tedy nelze vyčítat, že na tuto námitku žalobkyně blíže nereagovaly, neboť ta není nijak argumentačně podložena. Postačovalo tedy konstatování, že o objekt civilní ochrany nejde.

Soud tedy ani v tomto ohledu napadené rozhodnutí, ani jemu předcházející závazná stanoviska nepovažuje za nepřezkoumatelná.

K samotné námitce lze uvést, že podle § 7 odst. 2 písm. i) zákona č. 239/2000 Sb., o integrovaném záchranném systému a o změně některých zákonů, jsou stavbou civilní ochrany stavby určené k ochraně obyvatelstva při mimořádných událostech, k zabezpečení záchranných prací, ke skladování materiálu civilní ochrany a k ochraně a ukrytí obsluh důležitých provozů. Administrativně technická budova zdravotnické záchranné služby není budovou civilní ochrany v tomto smyslu, neboť je primárně určena pro provoz za běžného stavu, nikoliv při mimořádných událostech. V daném kontextu šlo pouze o to, že dokumentace pro územní řízení stanovila postup, jak by bylo možno v případě mimořádného stavu přeměnit podzemní podlaží budovy v improvizovaný úkryt. To však ze stavby nečiní stavbu civilní ochrany ve výše uvedeném smyslu. Lze dodat, že pokud nejde o objekt civilní ochrany, tak námitky žalobkyně o nevhodnosti jeho umístění v dané lokalitě jsou bezpředmětné.

Městský soud tedy shrnuje, že nepřisvědčil ani jedné žalobní námitce. Proto neshledal žalobu důvodnou a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního ji zamítl.

Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. října 2017

JUDr. Karla Cháběrová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: J. V.